Stosunki państwo-kościół w latach 1950-1970 na tle zmian politycznych w Europie

Spis Treści:

ROZDZIAŁ I Pierwsze doświadczenia
1.1 Droga do „porozumienia”
1.2 Napięcie stosunków między państwem i Kościołem
1.3 Konstytucja PRL
1.4 „Non possumus”
1.5 Aresztowanie Wyszyńskiego
ROZDZIAŁ II Krótkotrwała normalizacja
2.1 Uwolnienie Wyszyńskiego i porozumienie grudniowe
2.2 Zdobycze Kościoła i pierwsze nieporozumienia
2.3 Rewizja w Instytucie Prymasowskim i list KC PZPR
ROZDZIAŁ III Narastanie konfliktu
3.1 Usunięcie nauki religii ze szkół
3.2 Zwalczanie działalności duszpasterskiej
3.3 Soborowe złudzenia
ROZDZIAŁ IV Milenijna konfrontacja
4.1 Orędzie do biskupów niemieckich
4.2 Konkurencyjne uroczystości
4.3 W impasie
Zakończenie
Bibliografia

Wstęp:

Historia stosunków między władzami PRL a Kościołem rzymskokatolickim stanowi jeden z najbardziej interesujących, a zarazem istotnych fragmantów dziejów politycznych Polski Ludowej.Spotkanie silnego organizacyjnie opraz dysponującego znacznym poparciem społecznym Kościoła z opierającym się na

ideologii marksistowsko-leninowskiej państwem musiało doprowadzić do konfliktu, którego przebieg stał się jednym z ważniejszych czynników określający model realnego socjalizmu. Analizie tego właśnie konfliktu poświęcona jest niniejsza praca.
Fakt, że Kościół rzymskokatolicki poza krótkim okresem 1953-1955 zachował znaczną niezależność od zdominowanego przez PZPR systemu politycznego, jest cechą odróżniającą PRL od innych krajów bloku radzieckiego. Polska odmienność była uwarunkowego wieloma czynnikami, wśród których wymienić można:zakorzenienie w świadomości społecznej przekonania o szczególnej, pozareligijnej roli Kościoła jako jednego z gwarantów tożsamości narodowej, powszechną niechęć do ateizacyjnej partii komunistycznej.

W świetle obowiązującej konstytucji, aktów prawnych niższego rządu oraz oficjalnych deklaracji członków najwyższych władz partyjnych i państwowych, w PRL ustanowiony został system rozdziału Kościoła i państwa. W rzeczywistości jednak – a podane niżej fakty przedstawiają to w sposób dobitny – kierownictwo PZPR wraz z podpożądkowanymi mu organami państwowymi nieustannie ingerowało w wewnętrzne sprawy Kościoła, dążąc do zepchnięcia go na czysto religijną płaszczyznę działania, co miało być wstępem do całkowitego ubezwłasnowolnienia.
Zgodnie z systemem totalitarnego państwa, które – naśladując radziecki wzorzec – próbowano zbudować w powojennej Polsce, Kościół, tak jak wszystkie inne podmioty systemu społecznego, miał się stać atrapą na scenie publicznej zdominowanej przez partię komunistyczną.

Całokształt działań podejmowanych przez władze PRL w tym właśnie celu, a więc ich polityka wyznaniowa, stanowi główny wątek przedstawianej pracy. Zostały w niej omówione zasady tej polityki oraz przejawy praktycznego stosowania jej na różnych szczeblach, od ogólnokrajowego poczynając,a na ściśle lokalnym kończąc. Sporo miejsca zajmuje analiza reakcji strony kościelnej oraz stosowanych przez duchowieństwo i wiernych działań obronnych. Nieco uwagi poświęcone jest stosunkom polsko-watykańskim, które odzdziaływały w znaczący sposób na relacje między władzami PRL a kierownictwem Episkopatu.

Praca opiera się na układzie chronologicznym, który wydaje się optymalny dla ukazania ewolucji, jakiej podlegała polityka wyznaniowa państwa. Cztery rozdziały obejmują kolejno etapy stosunków państwowo-kościelnych w latach 1950-1970. Natomiast struktura wewnętrzna ma charakter problemowy.

Liczba stron	82
Nazwa Szkoły Wyższej	Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Szczecinie
Rodzaj pracy	licencjacka
Rok oddania	2003

To jest gotowa, obroniona praca. Gdyby chcieli Państwo zlecić napisanie zupełnie nowej pracy, to zapraszamy na stronę pisanie prac - sprawdzony serwis!